

– Mitt sjálvvirði var burturi. Fullkomiliga ekki eksisterandi. Eg helt veruliga, at eg var »ein bílig hora, sum øll hataðu« sum hann hevði sagt øll hesi árin, sigur dulnevnda kvinnan

MODELLMYND

ein umgang aftrat. Og eg so gjørði. Harragud tað kennist langt úti at hava sagt orsaka fyri slíkt.

Eg minnst, hvussu langt niðri eg var. Eg kendi meg sum skrell. Sum eg ikki hevði rætt til at liva. Eg setti ikki spurnartekin við alt tað, hann segði um meg. Eg bara fann meg í tí og góðtók, at eg ikki var nakað verd.

Eg fór at skera meg, minnst eg í armin. Tey arrini eru eisini við mær enn.

Eg minnst ikki fyrstu ferð, eg gjørði tað, men eg minnst ta einu ólavssøkuna. Eg var so glað, tí fyrri fyrstu ferð í okkara parlag slapp eg at vera heima, tá ið hann hevði ball. Systir hansara var komin til Føroya, og hon búði hjá okkum. Eg giti, tað var tí, at hann ikki tordi at blaka meg út, sum hann annars plagdi. Tá ballið var liðugt, og fólk skuldu oman til midnáttarsangin, fór eg eftir jakkanum og skónum. Hann kom yvir til mín og spurdi »hvat gert tú? Heldur tú veruliga, at tú sleppur við?«. Eg misti kontrol tá. Bikarið fleyt yvir. Eg rann niðan í eina viðarlund tætt við har sum vit búðu. Í reinari desperatión. Eg hevði ein knív í taskuni av onkrari orsök, og eg setti meg millum trøini at skera meg í armin. Harragud tað kendist gott. Tað lötuna, tá ið pínarakti hondliðið, var kvirt. Høvðið steðgaði, og eg sá pínuna inni í mær manifestera seg í blóðutu strípuni á arminum.

Mín besta vinkona kom at leita

»Hann skræddi meg úr songini og bant meg til sofuna. Hann og nakrir vinmenn hansara tóku hvør sín knív, og byrjaðu at skera meg í beinini«

eftir mær tá. Hann hevði ringt til hana, áðrenn hann fór oman til midnáttarsangin. Hon var frætør og royndi at hjálpa mær á fótur aftur.

Fór eftir hundinum

Einaferð fekk eg nóg mikið. Eg minnst, at hann stongdi meg inni í bilinum ta einu náttina. Hann hevði ein sovorðnan finan bil, har man ikki kundi lata upp innanífrá. Eg sat har alla náttina uttan telefon og biðaði, til hann vildi lova mær út aftur. Eg væntaði, eg fór at doyggja inni har, tí luftin bleiv uppi. Tað gjørði eg so ikki. Men ta náttina fólði eg á mær, at alt mátti vera betur enn hetta.

Eg gjørði tó einki við tað í vikunum aftaná.

Vit høvdu ein hund saman. Hann var altso fittur, og eg var so sera góð við hann. Hann var tað einasta í verðini, sum gav meaning tey árin.

Ta einu náttina, nakrar vikur ella mánaðir aftaná, at eg var innilæst í bilinum, fór hann eftir hundinum. Hann hevði funnið útav, at tað var tað, sum særði meg mest. Tá hann rópti, skeldaði ella sló hundin hjá mær. Hann kom heim úr býnum, og var illur um okkurt. Minnst ikki hvat. Og ístaðin fyri at leggjast eftir mær,

so tók hann hundin og bankaði hann av, meðan eg var innilæst í kamarinum.

Morgunin eftir fór eg tíðliga upp og koyrði hundin avstað til eitt annað heim. Har býr hann vist nokk enn.

Svam út í havið

Eitt vikuskifti, stutt eftir hetta, fór eg út í býin. Hann visti av tí, og var illur, men lovaði mær út kortini. Eg fór við einum vinmanni mínum (tað visti hann ikki av), og eg bað vinmann mín finna mær onkran at frígga við hasa náttina. Eg fann ein, Gud viti hvør hann var. Dagin eftir fór eg heim til foreldur míni og ringdi til hansara og segði honum frá hesum. Eg visti, at einasti mátin hann fór at lata meg fara, var um eg hevði verið við onkrum øðrum. Tað eydnaðist.

Eg flutti út á mitt arbeiðspláss. Hevði onga íbúð, men stjórin hjá mær lovaði mær at búa á arbeiðsplássinum í nakrar mánaðir.

Eg minnst illa árið aftan á tað. Eg minnst, at fyrstu vikurnar á arbeiðsplássinum vóru harðar. Eg græt púra hysterisk hvønn dag og sat mangan við einum stórum knívi móti búkinum. Eg ætlaði at trýsta hann í búkin, men eg tordi ikki. Eg sat eisini

onkuntíð í vindeyganum og ætlaði at hoppa niður, men eg var bangin fyri, at eg ikki doyði.

Einaferð svam eg út í havið. Svam nokso langt, tí eg ætlaði at drukna har, og bara hvørva. Men eg tordi heldur ikki at blíva við at svimja. Hann gjørði herverk fleiri nætur um vikuna fyrstu tíðina. Breyt rútar í húsinum, á bilinum hjá mær og bankaði uppá í fleiri tímar. Royndi at sleppa inn, meðan hann stóð uttanfyri og rópti. Og innanfyri stóð eg, bangin og einsamøll, klár at ringja 112, um hann slapp inn.

Eg minnst, at mitt sjálvvirði var burturi. Fullkomiliga ekki eksisterandi. Eg helt veruliga, at eg var »ein bílig hora, sum øll hataðu«. »Eingin fer at vilja hava teg uttan eg, tí tú ert so vemmilig«, hevði hann sagt øll hesi árin, og eg trúði honum.

Eg helt, at eg einki virði hevði fyri nakran. Fyri mína familju, fyri mínar vinir ella nakran annan. Men mín besta vinkona, hon var framvegis har. Og eg visti, at hon var góð við meg. Tað hjálpti mær nokso nóg.

Mitt lív er aftur mitt

Tað tók mær nøkur ár at koma fyri meg, og at viðurkenna tað, sum var

hent. Fyrstu árin mintist eg ikki reiðiliga, hvussu lívið hevði verið saman við honum. Eg hevði fortongt tað. Men spakiliga gekk tað upp fyri mær, at eingin helt alt hatta um meg. Og at fólk í veruleikanum hildu, at hann var tann vemmilig.

Eg havi funnið útav, hví hann ikki hevði tørv á at arbeiða og tjena pengar. Fyri nøkrum árum síðani varð hann dømdur fyri at selja rúsevni. Har komu pengarnir frá, opinbart.

»Gotter, nú fari eg bara«, hugsaði eg í parkeraða bilinum herfyri, og leiðin gekk inn í Kvinnuhúsið. Hóast eg eri komin væl fyri meg síðani hatta ræðuliga parlagið, so havi eg framvegis tørv á at viðurkenna trøllið og vónandi taka lívið av tí fyrr ella seinni.

Í dag eri eg sterk, sjálvstøðug og havi eitt gott starv. Eg eigi míni egnu hús og bil, og eingin sleppur at siga mær, hvussu eg skal liva. Eingin. Eg havi enn trupulleikar av, at eg verði bangin, um onkur skuffar meg á onkran hátt. Eg toli lítið av, og sjeikurin hjá mær í dag liður undir hesum. Hann veit av mínari fortíð og stuðlar mær hvønn dag. Men hann kann ongantíð skilja veruliga, hvat hendi, og hvussu tað ávirkar meg. Tað kann eingin. Uttan tær í Kvinnuhúsinum.

Tey síggja arrini á arminum og beinunum, men arrini innaní eru duld. Bara eg veit, hvussu stór og djúp tey eru. Bara eg kenni stóra, vemmiliga trøllið, sum býr í mær.